Anul al 56-lea
10 Pagini
EXEMPLARUL In România 2 lei In străinătate 6 lei
Nr. 86 Miercuri 29 Martie 1939
10 Pagini
Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării dir. G-le P. T. T. No. 126. 288/932

ABONAMENTE IN ȚARA Lei 200 pe 3 luni. Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 In străinătate în raport cu tariful poștal și valuta

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN
Proprietar: „UNIVERSUL" S. A.
Inscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

UNIVERSUL

CELE DIN URMA ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACȚIE: 3.30.15

ABONAMENTE IN TARA pe un an la UNIVERSUL COPIILOR ZIARUL CĂLĂTORILOR, VESELIA, RADIO UNIV. și UNIV. LITERAR câte 220 lei ILUSTR. ROMÂNĂ și UNIV.-SPORT câte 500 lei

DIRECTOR ȘI ADMINISTRATOR DELEGAT
STELIAN POPESCU

Casa oștirii

Prin legea pentru înființarea „Casei Oștirii" de curând sancționată de M. S. Regele se reorganisează, pe base noi și sănătoase „Casa Militară de Economie, Credit și Ajutor a Ofițerilor".

Diferitele clase profesionale s'au bucurat de sprijinul efectiv al Statului. Astfel, în acest compartiment al organisării creditului, deosebim înființarea mai multor instituțiuni de credit, menite să pună la dispoziținea diferitelor categorii sociale credite ieftine în condițiuni lesnicioase de lichidare. Urmându-se această politică constructivă, au luat ființă, acum un an și mai bine: „Institutul național de credit agricol", „Casele de împrumut pe amanet și de păstrare" și „Institutul național de credit meșteșugăresc". La puțin timp, au căpătat o nouă organisare Casele de credit ale corpului didactic, ale magistraților, ale funcționarilor P. T. T., etc., precum și alte instituțiuni înjghebate pe basa creditului profesional.

Ca urmare a acestor principii și preocupări de stat și ca o dovadă a grijei permanente ce o are M. S. Regele Carol al II-lea pentru armată, a luat ființă „Casa Oștirei".

Anunțată de președintele consiliului de miniștri d. Armand Călinescu, în momentul venirii sale la conducerea departamentului apărării naționale, „Casa Oștirei" răspunde unor reale și multiple nevoi. Pe lângă faptul că se vine în ajutorul militarilor de toate categoriile, pe lângă acest aspect material al problemei, nu putem să nu subliniem importanța națională și am putea adăuga semnificația morală a noii instituțiuni. De acum înainte întreg personalul militar va putea găsi în caz de nevoie ajutorul material la o instituțiune organisata in acest scop, în condițiuni avantajoase atât din punctul de vedere al dobânzilor, cât și din acel al modalităților de lichidare a împrumuturilor. „Casa Oștirii" va face două feluri de operațiuni de credit și anume: **împrumuturi în contul soldei, salariului sau pensiei și împrumuturi pe garanții reale.** Deosebit de aceasta noua instituțiune va îndeplini și funcțiunea unei case de economie, putând primi pe lângă depunerile obligatorii pentru toți membrii și depuneri benevole spre fructificare.

Fondurile acestei instituțiuni vor fi alimentate din activul fostei „Case Militare de Economie, Credit și Ajutor a ofițerilor", din depunerile obligatorii și benevole și din subvenția anuală pe care Statul o va înscrie în bugetul său general pentru asigurarea ofițerilor, subofițerilor și maeștrilor militari.

Născută din frumoase și patriotice gânduri, „Casa Oștirei" nădăjduim că va fi mai puțin o bancă și mai mult o instituțiune de refugiu și de înțelegere pentru acei ale căror nevoi trebuiesc ușurate prin toate mijloacele.

IN FORUL MUSSOLINI

Intreaga Europă, aștepta cu neliniște sau cu speranță, cuvântarea, pe care trebuia s'o rostească Ducele, în fața primilor luptători ai revoluției fasciste, cu prilejul împlinirii a douăzeci de ani de la întemeierea „squadrismului" italian, cea dintâiu trupă armată a partidului, care a înfrânt anarhia și comunismul și a luat cu asalt, trei ani mai târziu, puterea politică a Statului.

Ca orice discurs al Ducelui, cuvântarea sa de Duminică trebue cetită în întregime pentru calitatea ei oratorică, pentru precizia lapidară a frazelor și desfășurarea strânsă a argumentării.

Ceiace ne interesează însă, în aceste rânduri, este conținutul de politică internațională al discursului d-lui Mussolini.

Dacă o traducem în termeni diplomatici, făcând abstracție de pasiunea tonului, se desprind din cuvântarea d-lui Mussolini următoarele idei esențiale, care definesc cu claritate politica externă actuală a Italiei fasciste.

Ducele, care e în principiu un adversar al păcii perpetue, pe care n'o socotește virilă, consideră totuși că este necesară o lungă perioadă de pace pentru a apăra civilizația în desvoltarea ei. Dar, deși sondată de curând în această privință, Italia nu va lua nici o inițiativă, mai înainte ca drepturile ei să fie recunoscute.

Politica de echilibru a Italiei de odinioară este definitiv terminată. Diplomația italiană rămâne credincioasă axei Roma-Berlin, care nu este numai „o legătură între două State, ci o întâlnire între două revoluții". Italia și Germania nu sunt deci unite numai de comunitatea intereselor, ci și de identitatea ideologiilor și orice încercare de a sdruncina solidaritatea lor este zadarnică.

Incorporarea Cehoslovaciei la Reich n'a afectat raporturile germano-italiene. Ducele nu justifică, dar explică dispariția Cehoslovaciei. Nu afirmă că a fost dreaptă, dar consideră că era fatală și punând problema pe planul moral îi găsește precedente în istoria antică sau modernă a Europei și în însăși atitudinea republicii dispărute, care nefăcând nici un gest de apărare, deși avea toate posibilitățile materiale s'o facă, s'a dovedit coaptă pentru noul său destin.

Trebue recunoscut în mod obiectiv că politica italiană ar fi putut avea o atitudine de continuitate, în ce privește Europa Centrală, dar că n'a fost ajutată s'o păstreze de celelalte Mari Puteri interesate la statutul acestei regiuni europene. Astfel în chestiunea independenței Austriei, politica italiană a fost zădărnicită de sancțiuni; în problema Sudeților, Ducele a preconizat în prima fază a crizei plebiscitul și autonomia regiunilor germane din Cehoslovacia, dar raportul Runciman a recomandat alipirea Sudeților la Reich. Constituirea și trăinicia axei Roma-Berlin poate fi considerată ca urmarea istorică a politicii altora.

In ceiace privește raporturile franco-italiene, deslegarea problemei este, în primul rând, condiționată de realizarea sau nerealizarea unei coaliții contra regimurilor totalitare. Dacă ea s'ar înfăptui „aceste regimuri ar primi sfidarea și ar trece dela apărare la atac în toate punctele pământului".

Intr'altfel însă chestiunea revendicărilor italiene față de Franța rămâne pe planul diplomatic. Bariera, care separa Italia de Franța, era Spania. Ea este azi aproape dispărută în urma înfrângerii comunismului spaniol. O discuție devine deci posibilă, dacă Franța consimte la ea. Revendicările italiene nu sunt europene, ci coloniale. D. Mussolini le enumeră: Tunisia, Gibuti, canalul de Suez, fără să precizeze, dacă ele au un caracter teritorial, ori numai politic, economic sau strategic. Câmpul rămâne deci deschis pentru convorbiri diplomatice. In cazul când asemenea conversații ar fi refuzate de Franța, evident neînțelegerea dintre cele două țări s'ar adânci și legăturile dintre cele două State ar putea rămânea pe terenul raporturilor de forță. Problema este însă hotărîtoare pentru Italia, pentru care Mediterana este un „spațiul vital".

Incheierea Ducelui pune în fine în relief imperativul înarmărilor, care de atâția ani constitue una din temeliile de căpetenie a politicii externe fasciste. Istoria secolelor și generațiilor n'a dat niciodată dreptate celor dezarmați.

Discursul din Forul Mussolini, prin conținutul lui politic, aduce mai de grabă o contribuție la destinderea cel puțin provizorie a situației actuale. Asprimea lui verbală va provoca poate din partea d-lui Daladier, care va vorbi Mercuri despre situația internațională, un răspuns care va ține de sigur seama de exigențele prestigiului francez. Dar D. Mussolini nu numai că n'a înlăturat, ci a făcut posibil contactul diplomatic între cele două țări care ar putea duce la negocieri, menite să găsească o soluție rațională a problemelor enumerate de D. Mussolini, a căror deslegare nu e de sigur ușoară, dar este departe de a fi imposibilă.

I. L.

UN INTERVIEW
CU D. ARMAND CĂLINESCU

„In ziua când România va fi atacată, ea se va apăra impotriva nu importă cui și va apăra, până la limitele puterilor sale, integritatea teritoriului său"

„Paris-Soir", apărut Duminică seară a publicat următorul interview, acordat trimisului său special la București, d. Jules Sauerwein, de către d. Armand Călinescu, președintele consiliului de miniștri:

„Sus, în palatul Său de marmoră, Regele Carol, în costumul de lucru, într'o odae intimă cu zidurile tapisate de cărți rare, cu mese supraîncărcate de fotografii și amintiri; vederea se întinde asupra unui larg teren descoperit, unde vor răsări grădini noi, ale căror planuri sunt deja făcute. In tot timpul acestor tragice săptămâni, Regele Carol n'a părăsit această masă de lucru decât pentru scurte inspecții de trupe și, adesea, ziua L-a surprins, deliberând cu miniștrii Săi, sau telefonând ordine generalilor Săi.

D. ARMAND CĂLINESCU

O AUDIENȚA LA REGE

„Ceeace a înlesnit Monarhului măsurile pe care prudența le-a impus, este unificarea Țării liberată de certurile parlamentare și grupată într'un singur partid: acela al Renașterii Naționale, care numără astăzi patru milioane și jumătate de membri, în fruntea cărora stă un director at de 150 de șefi locali, în care toate naționalitățile sunt reprezentate. Astfel se socotesc 10 unguri și o jumătate duzină de germani. Regele, care a binevoit să-mi acorde, azi dimineață, o audiență de trei sferturi de oră, nu purta, pe chipul Său, urmele oboselii. Cu privirea Sa pătrunzătoare, care te fixează drept în ochi, cu mișcările de o vioiciune tinerească, ai impresiunea că responsabilitățile Sale noui, departe de a-L abate, sporesc vitalitatea Sa și Ii dau o conștiință mai înaltă despre misiunea Sa.

„Cuvintele Sale au fost acelea ale unui Șef curagios, dublat de un om de Stat care se informează conștiincios de amănuntele situației europene. Marile linii ale politicii Sale, El mi le-a rezumat, dar nu-mi aparține să le dau sub formă de declarații.

LA D. ARMAND CALINESCU

„Incumbă președintelui de consiliu, responsabil, d. Armand Călinescu, să interpreteze cugetul Țării întregi ca și vederile Suveranului său și să comenteze importanța recentelor evenimente.

Vice-președinte al consiliului sub Patriarhul Miron, președinte astăzi și în acelaș timp înalt demnitar al Frontului Național, d. Călinescu, făcând o mare excepție în favoarea ziarului „Paris-Soir", m'a primit, scurt timp după audiența regală, în cabinetul său dela Ministerul Apărării Naționale.

D. Călinescu ia cuvântul.

— **Voiți, domnule, îmi spune d. Călinescu, să știți ce s'a petrecut ? Am să vi-o spun.**

„România urma în liniște și în pace opera sa de redresare și de reorganizare, sub semnul noului regim. S'a întâmplat, subit, că în jurul nostru s'au mobilizat trupe, cu mult superioare necesităților scopurilor mărturisite.

„Ne-am gândit numai decât la securitatea frontierelor noastre.

DACA ESTE ATACATA, ROMANIA SE VA APARA

„Căci este un lucru asupra căruia nu se poate și nu trebue să fie nici o îndoială: în ziua când România va fi atacată, ea se va apăra nu importă contra cui și va salvgarda, până la limita forțelor sale, integritatea teritoriului său. România se va bate, fără a lua în considerare rezultatele eventuale ale războiului. Noi trebue să ne prezintăm în fața istoriei ca oameni demni de responsabilitățile pe care destinul le-a impus generației noastre.

„Am chemat mai multe clase de rezerviști pentru a întări trupele noastre de acoperire. Trebue să subliniez avântul patriotic, profund impresionant, al oamenilor care au răspuns la apel. Rezerviștii cari s'au prezentat au fost de trei ori mai numeroși ca oamenii chemați. Iată ce demonstrează starea de spirit și disciplină a țării. Am putut, cu această ocazie, să încercăm și să verificăm acest sentiment de demnitate și de forță reală a națiunii noastre".

Acordul cu Germania

— Este, d-le președinte, un raport între aceste evenimente și tratatul pe care l-ați semnat cu Reichul?

— *„Nu este nici o corelație între convenția economică româno-germană și ultimele evenimente internaționale. Negocierile noastre începuseră încă din luna Februarie. După diferitele modificări teritoriale din Europa Centrală, devenise necesar de a readapta convenția noastră economică din 1935. Astfel acordul menține cadrul juridic și condițiile tehnice ale vechei convențiuni.*

„Dealtfel se face mențiune, de mai multe ori, în text, de această precedentă convențiune. Ne-am gândit, numai, să mărim volumul schimburilor printr'o intensificare a producției. Este evident că Germania găsește un avantaj să ne cumpere produsele de care ea are nevoe, de sigur, dar în acelaș timp România va putea să mărească producția sa ca valoare și cantitate, mai cu seamă când este vorba de produsele agricole. Pe de altă parte, ea va putea să-și procure o parte din armamentul de care are nevoe. Valoarea de schimb a monetei noastre rămâne aceeași.

„Schimbul mărfurilor se va face în conformitate cu legislația românească existentă, fără a stânjeni, întru nimic, relațiile comerciale prezente sau viitoare ale României cu celelalte țări".

Nu este monopol

Pentru a rezuma impresia mea — spune d. Sauerwein — după aceste două conversații, voiu spune că România, în acest moment de criză, a arătat sânge rece, liniște și hotărire. Cât despre convenția pe care ea a semnat-o, înțeleg că în anumite cercuri străine și în anumite comentarii de presă, ea este reprezentată ca echivalentă cu un monopol. Aceasta este totodată inexact și nedrept. Ea nu va fi un monopol decât dacă celelalte țări, care pot cumpăra și vinde României, s'ar desinteresa de această piață. Altfel, comerțul României se va repartiza în conformitate cu legile naturale ale geografiei, între Reich, alți vecini ai României și marile puteri occidentale.

DISCURSUL DUCELUI

Realizările fascismului; axa Roma-Berlin; ultimele evenimente din Europa Centrală; între Italia și Franța

Roma, 26 (Rador). — In așteptarea sosirii Ducelui, vechile cântece fasciste sunt întonate în cor de marea mulțime a Cămășilor negre. Se scandează numele Ducelui precum și numele cancelarului Hitler și generalului Franco.

Sute de drapele flutură în jurul stadionului. Soarele luminează acest grandios spectacol.

La ora 11 și 30, d. Mussolini își face apariția la tribună, fiind primit cu o impresionantă manifestație a mulțimii.

Secretarul partidului îndeamnă Cămășile negre să salute în Duce pe întemeietorul imperiului. In urma acestor cuvinte, o nouă manifestație măreață se face în onoarea Ducelui.

Urmează solemnitatea remiterii Crucii de război drapelelor partidului fascist. Ceremonia este salutată cu noui izbucniri de entuziasm. Mulțimea întonează imnul imperiului.

CUVÂNTAREA DUCELUI

Indată după această solemnitate, d. Mussolini își începe cuvântarea.

Ducele spune că după 20 ani dela întemeierea fasciilor de luptă, își îndreaptă cuvintele cu o adâncă emoție către „squadriști".

Privindu-vă o clipă în ochi, revăd, spune Ducele, zilele pe care le-am trăit împreună, zile uneori dramatice, dar totdeauna de neuitat.

In jurul drapelului negru pe care l-am arborat în 1919, s'au adunat companiile alcătuite din veteranii tranșeelor și din tineri pentru a combate teoriile disolvante și a libera poporul de sub influența nefastă a lumii anului 1789. In jurul acestui drapel au căzut luptând ca eroi mii de camarazi pe străzile și pietele Italiei, pe pământul Africei și pe pământul Spaniei.

D. MUSSOLINI

Amintirea acestor camarazi este mereu vie în inimile noastre. Se poate să existe vreunii cari să fi uitat anii atât de grei dela început, dar squadriștii nu i-au uitat și nu-i pot uita. Oamenii din squadre sunt în picioare, gata să-și ia pușca și să se urce în camioane, tocmai ca în vremea expedițiilor de pedepsire. Squadriști, spuneți tuturor celor ce sunt în întârziere, că revoluția nu s'a sfârșit, ci că, din punct de vedere al obiceiurilor, al caracterului și al deosebirilor sociale, ea este încă la început.

OPERA FASCISTĂ

Las altora sarcina de a face bilanțul muncii noastre cu prilejul sărbătoririi primilor 20 ani ai fascismului. Acest bilanț este uriaș. Ceiace am făcut este destinat să rămână și va rămâne pentru veacuri. Nu mă voi ocupa nici să stabilesc o comparație între Italia dela 1919, decepționată, neliniștită, dezordonată, națiune victorioasă, dar învinsă, și Italia dela 1939, unită, disciplinată și creatoare prin război a Imperiului.

Totuși, s'ar cuveni să reamintim de câte ori debitul demoplutocratic al minciunii triumfătoare a anunțat turmelor împrăștiate ale oilor sale, apropiata, iminenta și foarte certa ruină a Italiei fasciste, fiindcă Italia perduse sânge în Africa, pierduse și mai mult sânge în Spania, și fiindcă avea nevoie urgentă de un împrumut cari, firește, nu putea fi decât englezesc.

Este adevărat: Italia fascistă este încă puțin cunoscută în epoca radiodifuziunii, ca și cum ar fi vorba de cea mai îndepărtată și pierdută regiune a pământului. Ceiace am făcut este important, dar pentru noi este și mai important ceeace vom face deacum înainte. Și o vom face, pentrucă voința mea nu cunoaște piedici, pentrucă entuziasmul vostru și spiritul vostru de sacrificiu sunt intacte.

Voi sunteți mai cu seamă garda de corp a revoluției fasciste și a regimului.

Despre pace

Camarazi squadriști, adunarea voastră care constitue manifestația culminantă a sărbătoririi celor 20 ani ai fascismului se ține într'un moment serios al vieții europene. Nu ne lăsăm și nu ne vom lăsa târîți de ceiace se numește psihoza războiului: adică un amestec de histerie și de frică. Calea noastră este definită, iar principiile noastre sunt lămurite:

1) Deși pacifiștii profesioniști sunt oameni deosebit de detestabili, deși cuvântul pace este cam uzat și sună ca o monetă falsă și deși este bine cunoscut că noi socotim pacea perpetuă ca o catastrofă pentru civilizația umană, considerăm totuși că este necesară o lungă perioadă de pace pentru a apăra această civilizație umană în desvoltarea ei. Dar, deși de curând am fost sondați, nu vom lua nici o inițiativă înainte ca drepturile noastre sfinte să fi fost recunoscute.

Axa Roma-Berlin

2. Perioada turului de vals, dacă a existat vreodată, este definitiv închisă. Este destul să ne fie reamintită pentru a ne ofensa. Incercările de a zdruncina sau de a rupe axa Roma-Berlin sunt copilărești (mulțimea strigă numele d-lui Hitler). Axa nu e numai o legătură între două state, ci este o întâlnire între două revoluții care se anunță a fi lămurit potrivnice tuturor celorlalte concepții ale civilizației contimporane.

Vă declar că dacă marile democrații plâng amar sfârșitul prematur și oarecum rușinos al celeia ce a fost mai scumpă a lor creatură, este un motiv foarte bun pentru noi să nu ne asociem la lacrimile lor mai mult sau mai puțin decente.

Aceasta este forța axei, acestea sunt condițiile duratei sale.

(Continuare in pag. 3-a)

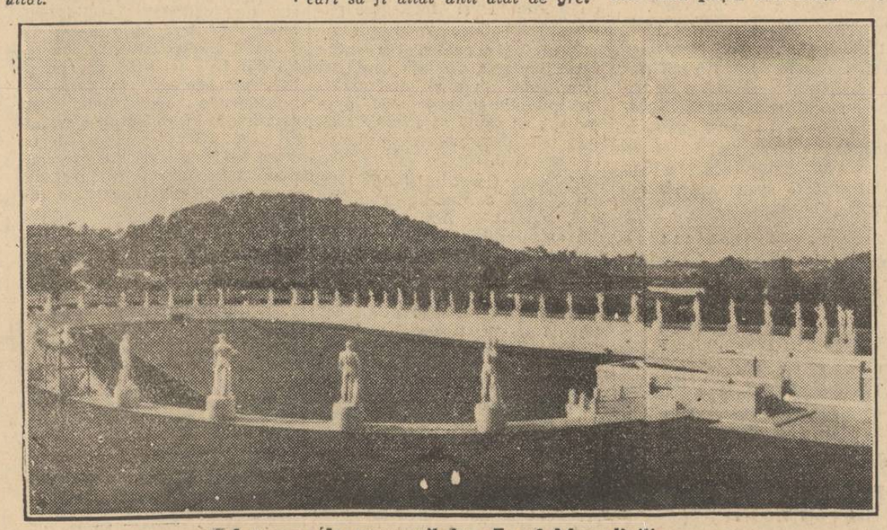

Intrarea de marmoră în „Forul Mussolini"

CITIȚI IN CORPUL ZIARULUI:

Cum comentează

cercurile politice din Berlin, Paris și Londra, discursul d-lui Mussolini

Iarnă in munți

La Sinaia, spre „Stâna Regală"